

Заедно с това се очертава и една нова насока на партийните и държавните органи за работа с циганското население. Израз на тази нова стратегия е Решение № 1360 от 09.10.1978 г. на Секретариата на ЦК на БКП “За по-нататъшно подобряване на работата сред българските цигани, за тяхното още по-активно включване в изграждането на развито социалистическо общество”. На това решение се залагат и редица конкретни мерки за “постепенно премахване на обособените квартали и махали през следващите 10-12 години, и циганското население да се смесва с българското за повишаване на професионалната квалификация на работещите, за изграждането на широка мрежа от ясли и детски градини с цел по-доброто усвояване на българския език, за недопускане на обособени училища и интернати, за специални грижи и привличане в колективите на художествената самодейност за “отразяване и художествено пресъздаване положителните изменения в бита и съзнанието на българските цигани” и т.н. (Марушиакова, Попов, 1993). За конкретизация на тези решения е издадено и Разпореждане №7 от 26.01.1979 г. на Министерския съвет. На практика обаче резултатите са незначителни, независимо от богатата формална отчетност, а в някои случаи дори и противоположни. Така например от съществуващите 547 цигански махали (имат се предвид главно в градовете) са “закрити” едва 36, като при това част от тях се възстановяват отново след няколко години. Въпреки че в решението изрично се подчертава “да не се допуска създаването на обособени училища” за цигани, на практика този вид училища даже получава своя законов статут под евфемизма “училища за ученици с нисък бит и култура”, като тяхна главна цел е “първоначалната грамотност и усвояването на трудови навики и умения”, т.е. “всички тези училища, на брой 131, са основни, а 31 от тях са със засилено трудово обучение” и имат съответен производствен план.

След Втората световна война регистрацията на емигрантите и имигрантите от страната е точна и има разпределение по народности. Отбелязано е, че през периода 1947-1973 г. се изселват общо 15 роми (1950 г.) и само 2 роми се заселват (1948 г.) (Приложение 1).

Трудно е да се прецени по времето на изселническите вълни на турското население колко роми мюсюлмани са се изселили. Така например “в средата на октомври 1951 г. турските власти спряха в Одрин 525 души емигранти на основание, че са цигани с фалшифицирани визи и поискаха те да бъдат върнати обратно в България.” (Тодорова, 1994-1995).

Социалистическият период от развитието на страната се характеризира със задълбочаване на различията на демографските показатели между ромската етническа група и останалите етнически общности в страната. При всяка една етническа общност протичането на отделните етапи на демографския преход се характеризира с различна интензивност, продължителност и особености в зависимост от специфичното влияние на историческите, социално-икономическите и етнокултурните особености.

От направения подробен анализ на естественото и механичното движение на ромската етническа група в България между Втората